

לא ניתנו המועדות אלא לעסוק בתורה

שהיו דברי תורה מחודדין בפין...

"בראשית ברא"

בשביל התורה שנקראת 'ראשית דרכו' (רש"י)

בהשקעות כאלו מתעסק איש עסקים עשיר בסדר גודל של הברון רוטשילד. הקב"ה 'השקיע' לא עשרה מיליארד ואף לא מאה מיליארדי דולרים... הוא השקיע את כל העולם כולו, ברא עולם שלם, היבשות וכל אשר עליהן, הימים וכל אשר בהם, השמש, הירח וכל מערכת הכוכבים והמזלות.

כל ה'השקעה' הזאת לשם מה אומר הקב"ה? הרווח שלי זו התורה "בשביל התורה שנקראת ראשית", ואם כך שומה עלינו להבין ולהתבונן מה ערכה של אותה תורה שלמענה השקיע הבורא את כל הבריאה כולה.

מתוך 'ומתוק האור'

נצייר לעצמנו, אברך הבא לפני הברון רוטשילד לפני סוכות ומציע לו עסקה... "אתה תשקיע כסף ברכישת מאה אלף לולבים ואני אמכור אותם, ובסוף יצא לנו רווח של אלפיים דולר אשר יתחלק בינינו שווה בשווה.

הרי ברור שהברון רוטשילד ידחה מלפניו כי הוא לא מתעסק עם סכומים כאלו. הברון רוטשילד, למשל, ישקיע עשרה מיליארד דולר באיזה פרויקט בנייה יוקרתית. תוך זמן מסוים ישיב לעצמו את ההשקעה. ולפי הצפי הרווח הנקי שלו עתיד לעמוד של עשרה אחוז מסכום ההשקעה - כמיליארד דולר.

נתאר לעצמנו, אדם העולה לאוטובוס ומבקש מהנהג שיפתח את הדלת אחורית. הנהג מבין שהנוסע רוצה להעלות עגלת תינוק והוא פותח... והאדם מכניס לשם ספה, מקרר, ברזים איטלקיים ושירותים ממוזאיקה, מאוורר, מנורות ספוטים ושטיחים פרסיים... לכולנו ברור שהנוסע הלז אינו בקו השפיות. וכי לצורך נסיעה ארוכה לא יותר מכמה דקות זקוק הוא לכל אלה!

הבעיה היא שאנחנו מתנהגים ממש כמוהו! הקב"ה שלח אותנו לפה לתקופה ממש קצרה. לא יותר מכמה עשרות שנים. ובמה אנחנו עסוקים? ברכש שנועד להקל על שהותנו הקצרה. קונים מקרר חדש, ספה שאי אפשר לקום ממנה, שטיחים מקיר לקיר, מחליפים את המטבח, מחליפים הכל. לשם מה? הרי ממילא עוד מעט כולנו יורדים מהאוטובוס... מעשה שטות הוא זה להשקיע כל כך הרבה באוטובוס. האם מישהו ידביק קרמיקות על דפנות של האוטובוס? לא. מדוע? מפני שהוא כבר יורד ולא יוכל לקחת איתו את הקרמיקות, חבל עליהם...

כשאנו נמות, כשנרד מהעולם הזה אלי קבר, לא ניקח אתנו את הקרמיקות שאנו מדביקים בבית שלנו... האם לא חבל עליהם, על הזמן והכסף שהולכים לאיבוד בעבורם? היעד שלנו בגן עדן, שם חיים חיי נצח, עם אברהם אבינו... מי שמשקיע בחיים הזמניים כאן, פוגע והורס את חיי הנצח שם. לא מובן איך אנשים מסוגלים להחריב את ביתם הנצחי בשביל איזו נברשת, ספה או שטות אחרת שמתאמצים להשיג כאן. אחר כך האדם מת ומשאיר את הכל כאן. אולי החברה קדישא יעשו תכריכים עם כיסים כדי שאפשר יהיה לשים בהם כסף... אבל הדבר לא יועיל מפני שלשם לא לוקחים כלום. והחי יתן אל לבו.

מתוך 'נתיבי אור'

יסוד גדול בעבודת האדם את בוראו, אומר רבי חיים שמואלביץ זצ"ל. דרך בני אדם לומר: כשהמצב ישתפר ויסתלקו המפריעים אז ילמדו. אז יתפללו... כאן נעוץ כשלוננו של האדם במילה 'אז'... מחר נלמד... נלמד היום ונראה הצלחה...

מתוך 'ומתוק האור'

כל אישה
שמתאמצת
לשלוח את בעלה
לשיעור תורה
היא בגדר
של תומך תורה.

אין הלומד תורה רואה
סימן ברכה בלימודו,
אם בביתו תקוע
אפילו מסמר אחד
שאינו שלו
על פי דין תורה.
הגרא"א זצ"ל

כי מושג של שקידה אינו
תלוי בהארכת הזמן,
אלא במסירת האישיות
ונתינת הלב במתנה
לעיון התורה".

החזיא

כשם שמצוות
תלמוד תורה גדולה
מכל המצוות -
כך עונש ביטולה גדול
מכל העבירות.

הספרי

מדרגתו האמיתית של
האדם נכרת
דווקא בהיותו טרוד,
אם אז הוא מתעלם
מכל המפריעים
ושוקע בלימוד,
אשריו ואשרי חלקו.
מתוך 'ומתוק האור'

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

דיני ברכת התורה

פינת ההלכה

ברכת התורה צריך לזוהר בה מאד, הרב דב ניסים שליט"א, שאסור לעסוק בדברי תורה עד שיברך ברכות התורה, שהרי בזה מראה שאין לימוד התורה הקדושה, שניתנה לנו ע"י הקב"ה בהר סיני, כשאר לימוד חכמה. ולפיכך:

א. מברכים על התורה 3 ברכות (ו) ברכת המצוות (יא) קדשנו במצוותינו וציונו על דברי תורה, ברכה של בקשה (העירב נא את דברי תורתך בפיו), ברכת שבח (יא) אר ברו ברו מכל העמים ונתן לנו את תורתו.

ג. גם הנשים מברכות ברכות התורה בכל יום, מפני שהנשים צריכות ללמוד הדינים וההלכות השייכות להן, כגון הלכות תפלה וברכות ושבת ובשר וחלב והלכות נדה וחלה וכיוצא בזה.

ד. מי ששכח לברך ברכות התורה, ונזכר אחר שקרא קריית-שמע וברכותיה, לא יברך שוב ברכות התורה, שהרי יצא ידי חובתו בברכת אהבת עולם (שש בה מען ברכת התורה).

ה. אם מהרהר בדברי תורה (ולא מוציא בפיו), אין צריך לברך ברכות התורה, אבל הכותב דברי תורה או שומע דברי תורה מחבירו או מרדיו או מעיין בספר (ולא מוציא בפיו), עדיף שיברך קודם ברכות התורה.

ו. מכיוון שחיוב לימוד תורה חל לאורך כל היום, מברכים רק פעם אחת ביום, כל זמן שלא ישן שנת קבע בלילה (על מנת, אפילו זמן מועט).

ז. הניעור כל הלילה, כמו שנהגו ישראל קדושים בלילי חג השבועות, דעת רוב הפוסקים שכשיגיע עמוד השחר צריך לברך ברכות התורה. ויש שנוהגים להקפיד לכתחלה לשמוע הברכות מאדם אחר שישן בלילה.

ח. הישן בלילה שינת קבע על מטתו, וקם משינתו ללמוד תורה, וברך ברכות התורה, ואחר כך חזר לישון על מטתו בעוד לילה, קודם עלות השחר, צריך לחזור ולברך ברכות התורה, הואיל והפסיק בשינת קבע של לילה.

יש השואלים, אם כולם ילמדו בישיבות, מי יקיים את העולם?

והתשובה לשאלתם נמצאת בפסוק "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי" כלומר, אם תשמרו את בריתי, וברית היא תורה, שהרי על הפסוק "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת" דרשו חז"ל שהכוונה היא לתורה שבזכותה קיימים שמים וארץ.

אם כן, כשתשמרו את בריתי ותעסקו בתורה, תזכו ל"והייתם לי סגולה מכל העמים". ואם תאמרו מה יהיה אם נעסוק כולנו בתורה? לא יהיו רופאים... ולא נגרים... ולא שום בעלי מקצוע... על כך משיבה התורה "כי לי כל הארץ" - יש הרבה גויים, והם יעשו את שאר הדברים הנחוצים לבני אדם לחיות, ואילו אתם תעסקו בעיקר חיותו של עולם, בלימוד התורה.

המהר"ל דיסקין

וכאשר יעמול בשכלו, ויעמוד על נפלאות טעמי התורה, תתפתח באדם אהבת התורה, וישים בה כל התעניינותו, וירחיק ממנו כל התעניינות אחרת, ויתמסר אליה לגמרי וידבק בה, ומן הדבקות בתורה יגיע לאהבת נותן התורה, להתחבר בה' יתברך.

מכתב מאלוהו (מתוך מצוות הארץ בהלכה ובאגדה)

הגאון הקדוש מצאנו היה אומר: פעם הנחיצות להינעל בבית המדרש ולעסוק בתורה יום ולילה היה נצרך לדורשי ה' המעוניינים להיות מורי הוראה, ראשי ישיבות, ואילו ליתר העם לא היתה כל כך נחיצות לכך. יכלו להיות יגיעי כפיים המתפרנסים באמונה, וקובעים עתים ותורה ודיו.

ואילו כיום, הנחיצות לכל להיות חובשי בית המדרש רק בשביל לא להיות "פושע". גם מי שאינו חושב היום להשתלם בהוראה וברבנות, נחוץ להיות בבית ה' כל יומו ולילו, כי כל יציאת רחוב אחת יכולה להפילו לרשע ולפשע.

ובפרט ימי השבתות, שהינם קודש לה', הזדמנות נפלאה להתקרב לה', נעשים אצלנו כימי חופשה לשינה יתירה ולאכילה גסה ולדברים בטלים, הרי שבזה מחללים אנו את קדושת השבת, ולפחות לא מקבלים מקדושתה כלום, יוצאים ממנה כלעומת שנכנסנו אליה, ואולי גם ירודים יותר.

מתוך 'בית דרך'

הקושי העיקרי במלחמת היצר הוא, שהיצר מעציבו ומשפיל את כוחו של האדם באם אינו ממלא רצונו, מתוך שהאדם רוצה להיות בשמחה, ובמצב רוח מרומם, הרי הוא נכנע לו, ולזה העצה, שיתבונן ויכיר שבאמת הכל להפך.

אהבת עולם תביאה לידי עצבות, והוא כשותה מים מלוחים, נדמה לו שמרווה צמאונו ובאמת הוא צמא יותר, וכמו שכתב הגר"א: "כל רדיפת התענוגים אינה אלא להפיג את העצבות הבאה מתוך החושך של חומר".

ואהבת התורה תיתן לו שמחה ועונג אמיתי, ואין אהבה נעימה וערבה המנעימה לנפש האדם כאהבת התורה, ואדרבא, דווקא מצד רצון האדם לשמחה ולמצב רוח מרומם עליו להתחזק בתורה בכל עוז, שבה טמון אוצר השמחה ומרגוע וסיפוק הנפש.

כמה קשה עוון ביטול תורה! חכמינו זכרונם לברכה הקדושים הרבו לתאר את חומרתו של האדם המבטל תורה, אך בעבור האדם המצוי נכלל חטא זה יחד עם אותם עבירות שהאדם דש בעקביו והן נדמות בעיניו לדבר של מה בכך.

דומה הוא לילד קטן, הנושא עיניו למרום ומביט בכוכבי השמים הזעירים המרצדים מרחוק. כאשר נשאל אותו על גודלם ומידתם של הכוכבים הוא לא יבין את השאלה. הוא הרי בטוח שגודלם של הכוכבים הוא כפי שהם נראים בעיניו קטנים וזעירים! הוא אינו מסגל לתפוס שגודלם של הכוכבים רב יותר מגודלו שלכדור הארץ ורק בגלל המרחק הרב מכדור הארץ הם נראים בעיניו קטנים וזעירים כל כך.

אומר רבי ישראל מסלנט: "אנחנו רחוקים כל כך מדעת תורה ומהשקפה של תורה ולכן החטאים שאנו נכשלים בהם נראים בעינינו קטנים ושוליים וכל כך... מתוך נתיבי אור

הדרך היחידה לסגור את העיתון ואת ההתעניינות בנעשה בעולם, היא למצוא לו תחליף הולם... שהוא התורה הקדושה...

מתוך 'תפארת שמשון'